

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagozi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona: cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANER, 2'50

Un dels molts que estan disposats a sacrificar-se

Don Melquiades.—Deixi's de conservadors i lliberals. La salvació d'España, aquí la té.

L'home d'Espanya

Haurem de confessar, tristos de nosaltres, que estavem equivocats en considerar a don Eduard Dato com un polític buit i vulgar, sense idees pròpies, sense visions d'estadista, sense noblesa ideològica? Perquè és el cas que els darrers fets polítics d'Espanya semblen demostrar que En Dato és l'home que ha de salvar el país, el governant que ha de guiar pel camí planer el carro de l'Estat, massa sovint enfonsat en el fang de les velles roderes.

Des de les altures, el senyor Dato ha estat escollit per a dirigir la política espanyola, i no sols la política sinó també tota la complexa vida social del país. El decret de dissolució, en les presents circumstàncies, té el caràcter del primer premi concedit al millor exemplar de governant que hi ha al mostrari dels partits centralistes. Hi ha hagut en els darrers mesos una mena d'oposicions al lloc de governant definitiu d'Espanya. I En Dato ha guanyat, indiscutiblement, aqueixes oposicions.

Les altures—i ja comprendran els nostres llegidors la nostra al·lusió—han cregut que don Eduard Dato és el polític de millors condicions, de més remarcables qualitats, el més prestigiós i el més aixirrit. Ja tenim el senyor Dato confirmat, per llarg temps, capità del vaixell de l'Estat. Aviat veurem si a les altures hi ha hagut bon ull. A les altures hi ha àguiles. Però ens temem que la tria no ha estat feta per una mirada d'àguila sinó per la de un altre ocell de molt més baixa categoria.

Les vagues

ELS grans nuclis sindicalistes han permanescut uns quants mesos inactius, però altra volta tornen a empènyer la economia perentòria als obrers i novament se susciten plets entre patrons i manuals. Els carreters proclamen la vaga; part dels metalúrgics, també. I no's cregui en una mobilització sindicalista amb finalitats agitadores. Una d'elles, la de carreters, ha estat proclamada sense cap intervenció, ni consultiva, del Sindicat Únic. L'ha preparada el gremi, l'ha feta el gremi.

I altra volta presenciem la pugna inacabable i confosa, sense termes precisos, sense intervencions intel·ligents, sense una autoritat presidencial que provoqui el diàleg eficaç. Les dues representacions, la patronal i la obrera, segueixen els seus camins divergents, emportades per nimies intransigències. Però els obrers, com sempre, són els tolerants; els obrers, com sempre, també desitgen una solució justiciera...

Però els patrons, no; els patrons dictadors, no. Ara se dona l'episodi exemplar, de que els patrons carreters transigirien, però la Federació Patronal, el Sindicat Únic a l'inrevés, se nega a tota transacció en nom d'un esperit de classe i d'una tàctica anti-vaguista fundada en que l'èxit d'un Sindicat pot excitar l'inquietut permanent dels altres oficis, produint-se noves vagues, i si se resisteix, si la vaga és guanyada pels patrons, aleshores la desfeta d'un Sindicat detura als que pensaven començar altra volta la lluita.

Aquesta tàctica converteix a la Federació Patronal en un organisme exclusivament de resistència i d'oposició sistemàtica a les demandes obreres. No diuen els directores patronals als seus subordinats que analitzin les condicions de l'indústria i les peticions obreres per a trobar una decisió, sinó que defensa la lluita a outrance, contrariant tota possibilitat d'avinensa. Així la Federació Patronal se converteix en una organització subversiva, centre transmissor d'irritabilitats, força provocadora de lluites i rencúnies.

Però l'excepció constitucional, solament s'aplica a l'organització obrera. Funcionen els Sindicats Patronals, cotitzen els seus adherents, hi ha una coacció disciplinària, i se subordina la solució dels conflictes i la voluntat de la direcció patronal, sistemàticament intemperant. I no obstant, l'ilegalitat arbitrària dels sindicats no s'aplica més que als obrers; les quotes són qualificades de de-

licte d'estafa únicament si són obreres; la funció d'una representació integral dels organismes federals, sols se veu tirànica i perturbadora en els sindicalistes. I arriben vagues com la dels carreters, i els esforços conciliatoris de les autoritats, favorescuts per la flexibilitat obrera, se trenquen davant de la irreductibilitat dels patrons carreters, sostinguts i aliats pel burocratisme patronal.

La vaga obeeix a un espontani moviment de milloració. Se podria dir que entra dins de la mecànica de l'oferta i de la demanda, procurant reduir el desnivell entre els preus i els salaris. Es a dir que té una regularitat econòmica, que l'anti-vaga artificial, que no respongui a un fet econòmic, pertorba, produint una exacerbació de la injustícia. Es acció que les autoritats protegeixen contra tota llei.

PARADOX

El front únic

L partit liberal, que és el sector més repugnant de la política espanyola, amargat per la puntada de peu que ha rebut de la monarquia, vol formar un front únic per a donar la batalla al govern d'En Dato en les properes eleccions.

No hi ha en el partit mal anomenat liberal ni un sol prestigi. Quan manen tenen la força de la seva desvergonya, però en la oposició no representen altres forces que les tertúlies casolanes dels seus prohoms. En aquestes condicions seria un fracàs segur anar a la lluita contra En Dato, que disposarà de tots els ressorts governamentals per a fabricar-se una majoria parlamentària. Presentint, doncs, una pròxima reventada, pretenen els liberals amb el truc del front únic, veure si les esquerres són prou cànides per a fer-los esqueneta i ajudar-los a salvar les actes que creuen compromeses.

Naturalment que les esquerres no picaran l'am i rebutjaran tot pacte amb una mena de polític que si's diferencien dels que ocupen el poder pel nom que usurpen, són iguals o pitjors per lo que representen i pels procediments que utilitzen quan són al can-deiero.

Aquí l'únic front que caldria fer per a donar una sotregada al règim, fora una ampla concentració de veritables esquerres que comprendgués des de l'extrema dreta republicana fins al sindicalisme més extremista. Els partits republicans tenen l'organització política necessària per a les lluites electorals; els socialistes tenen la massa disciplinada que dona els vots; el Sindicalisme hi aportaria la força passional que dona les victòries. En aquestes condicions i posant-hi tots

els elements ajuntats una llealtat absoluta i un entusiasme enèrgic, el triomf de les veritables esquerres fora segur i podria donar-se una forta escombrada a tota la porqueria política, liberal o conservadora, que malmena fa tants anys els destins d'Espanya.

Això resultaria molt més fecond que perdre el temps discutint si han de salvar-nos els de Moscou. I per lo mateix de que podria ésser de major utilitat, ja veureu com no's portarà a la pràctica.

JEPH DE JESPUS

Tiquis-miquis patronals

MASSA sovint es manifesten, dins la lluita social d'avui, els símptomes d'incomprensió i d'inconsciència per part de la classe patronal. Els patrons, en llur gran majoria, no s'han donat compte de la gravetat dels moments presents, ni s'adonen de la transformació profunda que durant la guerra, i més encara en els primers anys de la post-guerra, s'ha realitzat en l'ànima de la classe treballadora. I aquest estat d'esperit de la burgesia, que viu entre la por física i l'audàcia moral, crea el més gros perill per als seus interessos i per als interessos, més alts i més sagrats, de la civilització humana.

Al·ludim en el nostre article de la setmana passada a la vaga dels carreters de Barcelona, i comentàvem el cas, denunciat pels treballadors, de la diferència enorme entre l'augment de les tarifes de carreteig en els darrers anys (un 100 per 100) i l'augment dels jornals dels obrers carreters durant el mateix període de temps (un 4 per 100). Malgrat la forma concreta i aritmètica de la denúncia obrera, no hem sabut veure per cap banda la contesta dels patrons carreters.

Avui hem de cridar l'atenció sobre un altre aspecte d'aquesta vaga. En una nota publicada pels patrons es fa l'afirmació que aquests estan disposats a entrar en negociacions directes amb els treballadors, però posant la condició que els representants obrers pertanyin tots a l'ofici. Ve't aquí una exigència nècia i intempestiva. Si els representants obrers tenen poders suficients per a negociar, tant se val que siguin de l'ofici com que no. Prou sabem que l'organització pel sistema dels Sindicats únics, lliga i barraja els oficis.

L'actual actitud dels patrons carreters ens recorda aquella altra, tan freqüent temps enrera, de no voler tractar, en cas de vaga parcial, amb altres obrers que els propis. Tan poca solta tenia aquella actitud com poca solta té l'actitud d'ara. Entrenen-se en aquests tiquis-miquis en uns moments plens de menaces i de perills revela en la classe patronal un desconeixement complet de la significació i de la transcendència de la lluita social dels nostres dies.

FULMEN

Encara hi ha qui es queixa?

Dentre el farcell de la darrera crisi, ressalta un episodi de una valor imponderable, a desgrat del caràcter secundari que sembla tenir a primera vista.

Un fet simptomàtic representatiu de tota una política. Quelcom que ens diu a les clares lo que és el sistema de govern espanyol, i lo que dels homes que el representen cal esperar de bo.

El quid de tot el trasbals promogut de tres setmanes a aquesta banda, ha sigut, com se sap, el decret de dissolució de les Corts. L'averiguar si la règia prerrogativa es decantarà a En Dato, o si serien els liberals (?) els convidats a formar el nou govern.

Pot dir-se que aquest extrem concret del procés de la crisi ha sigut el que més fortament ha preocupat al món polític, que amb

la vista fixa a unes eleccions generals, fitant la possibilitat d'una victòria en els districtes, ha oblidat els fondos problemes que pesen damunt la societat espanyola.

Perquè, en el fons, tots els articles de diaris, tota la saliva esmerçada pels prohoms dels partits, els comentaris dels ciutadans que fan política, han anat encaminats a lo mateix. A veure quins seran els que guanyin o perdin les vinentes eleccions. A saber si seran aquests o els altres, els que a pretext de vetllar pel interès del país, segueixin caciquejant per aquests mons de Déu.

L'interès posat en les eleccions, ha augmentat aquesta vegada. No s'oblidi que amb l'acta de diputat hi van les cinc centes pessetes, que en substitució de la franquícia postal s'assignaren temps enrera als parlamentaris. Cinc centes pessetes serien una misèria en un poble en que el Parlament sigués quelcom més que una ficció.

Sabuda la mena de diputats que s'usen, la farsa que representen les Corts, els medis empleats per a alçar-se amb les actes, conegut, en fi, el fons repulsiu de les nostres costums polítiques, representen els cent duros mensuals una veritable ganga per a no dir una fortuna. De la immensa majoria de diputats, pot dir-se, no que mereixin lo que cobren, sinó que no valen ni la pesseta que costaren de batejar.

Anant al tret de que parlàvem. Hores abans de que s'claris la incògnita representada pel Decret, deia el senyor Salvatella:

—El dilluns manarem els liberals. Això vol dir que els nostres amics tenen segures per molt temps, les cinc centes pessetes del càrrec de diputat.

Aquest afany per a l'assignació, és lo que més al viu retrata la situació política.

Ideals? Fe en un pervindre? Desinterès i patriotisme?

Romansos. Lo interessant és assegurar el bitllet de lliure circulació per ferrocarril i les cinc centes de l'ala.

En Salvatella mateix, posem per cas, amb la cessantia que com a ex ministre cobra i amb els cent duros, en té prou per a no haver-se de trencar el cap.

I pensar que hi ha qui es queixa i malparla de la vida!...

B. DE R.

El temps ho porta

AItàlia, per a afrontar un locaut de la Federació dels metalúrgics, va respondre el proletari amb unanimitat perfecta barrant-se tota diferència partidista. Els obrers

arribaren a la presa de possessió de les fàbriques, una incautació ordenadament quieta com qui diu sense cap violència, tant, que ha sorprès com s'ha pogut realitzar. Sigui el que vulgui el resultat final del gest italià que tingui o no cap efectivitat, ni que les coses quedin igualment que com estaven, és cosa pel moment de poca significació. L'importància verdadera si està en l'unió proletària, en l'ambient creat que permet que's realitzin aqueixos fets sense general estranyesa, com a cosa lleítima que esdevé per impuls natural, precisament per no haver començat com un acte de força, de violència revolucionària. Quan es poden produir semblants coses entre un acord perfecte, la bona disposició i convenciment dels interessats i aquestes són de l'ordre i magnitud de les que a Itàlia s'han emprès, bé es desprèn la transformació col·lectiva operada, el desig, la consciència de la necessitat d'un canvi.

La Federació Patronal italiana en proclamar el tancament general de les indústries, operació tan perillosa, sembla que tampoc creu, com la d'aquí, que el poderós esclat obrer sigui efectiu, de verdadera fermesa; sinó una bufada inconsistent deguda a quatre ilusos, un desgarriment passatger que les baionetes fàcilment poden donar-ne compte. No així el govern que en la perplexitat mostrada no hi ha pas gens d'indiferència ni lenitat; sinó el pes de la responsabilitat immediata, l'indecisió del que té a la vista molts factors que compulsar i tenir en compte, més sabedor del moviment general.

Aquí, l'unió entre les Federacions sindicalista i socialista més que de res més és conseqüència lògica del mateix esplet mundial, puix l'efervescència causa atracció, és optimista, tendeix sempre a la compenetració dels afins; i encara que aquesta unió no portés a cap aventatge pràctica remarkable i fins que deixés de tenir efecte, queda la demostració de la generalitat de les aspiracions que la provoquen, que en fan sentir la necessitat.

Amb tot i les moltes raons que's poden donar per explicar el fet de que tants elements conservadors de les dites classes directores, no admetin la realitat de la ràpida transformació que s'opera especialment en l'ordre econòmic social, sembla que avui ja ho haurien de creure que obeeix a causes madurament generals; se'ls hauria de fer avinent la seva serietat i valor objectiva i limitar-se purament a contrarrestar-la com puguessin, puix que atenta contra tot el seu sistema i va destruir tantes situacions privilegiades. Perquè la realitat és que a tot arreu l'acció social és la que mereix preferent atenció i sostreu totes les energies. Repassar la premsa, aquests mateixos periòdics que suposen ésser efímera l'acció obrera, és veure com la major part de les notícies i comentaris no són més que un registre del moviment social, que mereix principal interès, continuament intens. De l'estranger, tot és petit i migrat davant les gestes socialistes que són àrbitres de les preocupacions governamentals. Conferències internacionals, Tractats de pau, Lliga de nacions, tot palideix i passa amb la voluble lleugeresa i inseguritat de les coses que no's té confiança en la seva estabilitat.

Per això, tots aquests telègrams i solts, fets públics per federacions i entitats burgeses, o les campanyes periodístiques protestant i atribuint el que passa a passivitat del Govern, incapacitat d'un governador o defectes de la policia, impressionen extranyament per la desorientació, incomprensió manifesta o desig irrisori d'enganyar-se un mateix.

L'impuls, la força de l'acció està en l'ambient, flota per tot arreu ja difícilment mesurable, i a expansionar-la hi ajuda tothom; els uns, amb l'esforç fructífer, l'interès voluntariós; els altres, sense voler-ho però col·laborant-hi també amb la publicitat que forçosament n'han de fer i amb les mateixes campanyes que pretenen oposar-s'hi. Es l'hora de les reformes desusades i elles es faran.

LL. PUJOL MASSAGUER

Demanem que no la curin

que més i el que menys dels espanyols de segon i tercer: rengle, vivia confiat de que la pesseta havia curat per complet i de que la unitat monetària espanyola era cobejada arreu com espill de virtut i fortalesa.

Pensàvem que de les xacres que l'arrau liren en servava, amb prou feines, un lleu record. Que econòmicament res ens calia tèmper, doncs havia assolit la pesseta el ceptre del mercat internacional.

I ara ens surten els pèrits, espècie d'estripa contes, avisant-nos de que enronden a la moneda espanyola nous i greuissims perills. Dient-nos que cal estar alerta, tota vegada que les aventatges que diferenciaven a la pesseta de les demés monedes estrangeres, estan a punt de tornar-se aigua poll.

Mala negada facin els tècnics, si són economistes millor. Està de Déu que no tinguem un quart de tranquil·litat. De que les noves dolentes s'estaloni per a nosaltres que no endavinem quin pecat hem pogut cometre, no essent el que suposa una excessiva bona fe i una dossi increïble de resignació i mansuetut.

A l'hora justa en que més bones ens les prometíem, quan no hi vàiem de contents davant el concepte en que propis i estranys tenien al nostre signe monetari, venen els esgarria-cries a igualar el nostre entusiasme. No n'hi ha per a llençar la gorra al foc?

Diuen que la pesseta si no està malalta es troba, per ara, malament. Que el seu estat exigeix atencions especialíssimes, i que si bé és difícil diagnosticar amb exactitud la dolència que l'atormenta, és lo cert que el seu mal no vol soroll.

Estem ben guarnits!
—Què ha passat—preguntem als tècnics—per a que es produís semblable canvi de decoració? On són els optimismes i les promeses amb que ens eixordaven les orelles? On és l'orgull i la llengua que tenien?

Per tota resposta s'embranquen els economistes amb una sèrie de consideracions i de xifres, quin secret sol ells posseeixen. Ens parlen de comerç exterior, de paper en circulació, d'inversions en títols estrangers, de polítiques aduaneres, d'un sens fi de quebrats, en fi, indexifrables per a tot aquell

que no estigui a l'intrínquilis de determinades combinacions.

Lo interessant és que, segons assegurin testimonis de calitat, torna la pesseta als dies calamitosos de la seva malaltia, quan no era considerada ni la tenia ningú per res.

Els temps en que, despreciada i escarnida, rublerta de nafres, era, no obstant, una pesseta i permetia als que no en tenien cap més, fer una pila de combinacions.

Demanem que no la curin.
De bona gana assistiríem al seu enterro si ens deien que amb la mort haviem de tornar a sis anys enrera.

Perquè això de que, vessant salut, no arribi per a pendre café...

Encara que els tècnics s'escruxeixin i es riguin de lo que diem.

TABER

UN BARRET VELL

—Que vagin sonant els musics!
Està vist que'l que no bada,
avui treu partit de tot.
Saps el meu barret de palla?
Ja no'l tinc.

—Com que era vell...
El devies tirà en l'aire.

—T'equivoques. I aquí està el mèrit de la jugada.
No's pot badar, ja t'ho he dit.

—Bé, què has fet?
—Lo que fan ara

tots els que tenen cervell.

L'he traspasat... amb ganància.

—Si no t'expliques més clar...

—Amb molt gust. Escolta i calla

Com que avui tot s'aprofita

i fins les coses més rànies

tenen poc o molt valor,

al veure que s'acostava

l'hora de llençar el barret,

vaig dir-me: Veiam si encara

en puc treure algun quartot.

I emplant tota la traça

que Nostre Senyor m'ha dat,

el desmunto i, hala, hala,

vaig separant una a una

les seves parts. Realitzada

l'operació, ho rento tot

en un gibrell d'aigua clara

i quan ho tinc netejat,

ho asseco, hi passo la planxa...

—arriba; a vendre els «articles»

a aquells que'ls hi facin falta.

I assombra't, amic, assombra't,

que ara vé el que té més gràcia.
La cinta ha quedat tan bé,
que un fabricant de corbates
me n'ha dat dugues pessetes;
el cordó que'l rodejava
me l'ha comprat un senyor
que viu a sota de casa,
per penjar-hi—ha dit—els lentes;
el forro molt sensè encara,
l'he venut, i ben venut,
a una dona castellana
que'n farà tres coladors
per' filtrar no sé quina aigua;
despatxat ja tot això,
he corregut la badana
i he trobat un sabater
que me l'ha pres, preguntant-me,
—tan bonica li ha semblat!
—si'n tenia més a casa,
Què tal? Què me'n dius d'això?
—Bé. Però m sembla que't falta
vendre algo encara.

—Oi que no.

—Sí, home; la palla.

—Ah! la palla,

tens raó!... Ja l'he venuda.

Un vaquer me l'ha comprada.

—Per fer què?

—I això preguntes?...

Per donar menjà a les vaques.

Com que ara els seus aliments

van tan cars... me l'ha pagada

del modo que jo he volgut.

—Noi, en saps molt. Ets un àliga!

—Total: que d'un barretet

que, nou de trinca, em costava

vuit pessetes, n'he tret dotze,

o sigui parlant en plata,

que l'he lluit tot l'estiu

i encara n'hi he guanyat quatre.

C. GUMA

LA CAIXETA

El misteri de la vida moresca en l'interior dels antics palaus dels notables del imperi, és, gaire bé, impenetrable; sols de tant en tant, algun europeu, per especial favor, pot endinçar-se en la penombra agradable i fresca dels patis emporxats amb arcades de pur istil, permetent-li, ademés, admirar els capritxosos dibuixos de les parets de la sala de rebre i del menjador, essent-li completament privades les habitacions de més intimitat.

A l'arribar en un dels meus viatges a la moresca ciutat de X..., vaig visitar a un amic meu que allí residia, antic diplomàtic en una capital europea on vaig conèixe'l. Al veure'm tingué gran alegria, puix per aquells indrets no's veu gaire sovint gent coneguda.

Ens ferem inseparables, i ell, que tenia en aquelles terres més experiència que jo, es constituí en el meu conseller. Un dematí, en ma presència, va rebre el meu amic, la visita d'un xerif, moro de grans influències i molt ric, que tenia son senyorial hostatge, a uns sis quilòmetres de la ciutat.

El moro expressà el desig de que el meu amic diplomàtic anés a dinar a l'endemà al seu palau, tenint la delicadesa d'extendre sa invitació vers la meva persona.

Acceptarem els dos agradosament, i, a l'endemà, a l'hora convinguda, arribarem a la porta del casal moresc, on deixarem a un criat els nostres cavalls. El xerif, després de canviar profundes salutacions, va conduir-nos ceremoniosament al endomasat menjador, on asseguts en coixins i davant d'una tauleta d'un pam d'alçada, procurarem fer honor a les nombroses i extranyes viandes que unes quantes esclaves ens serviren.

Jo, segons m'havia recomanat el meu amic, procurava no fer esment d'aquelles dones; però, sense que pogués fer-hi més, va atraure'm la mirada una esclava negra d'una tan singular bellesa que mai n'havia vist d'altra en la seva raça. Tenia el nas estret i recte, la boca regular de llavis un xic molsudets, i els grossos ulls del color de la nit, miraven acaronadors. Durant el dinar, no vaig poguer resistir la temptació de mirar-la ficsament dos o tres vegades, i fins de seguir-la amb la vista fins que desapareixia.

Acabat l'àpet i quan anàvem ja a despedir-nos, el moro em preguntà:

—Digueu-me la veritat: ¿quina és de les meves esclaves la que vos ha agradat més?

Jo, allavors, recordant els consells del diplomàtic, vaig respondre en tò indiferent:

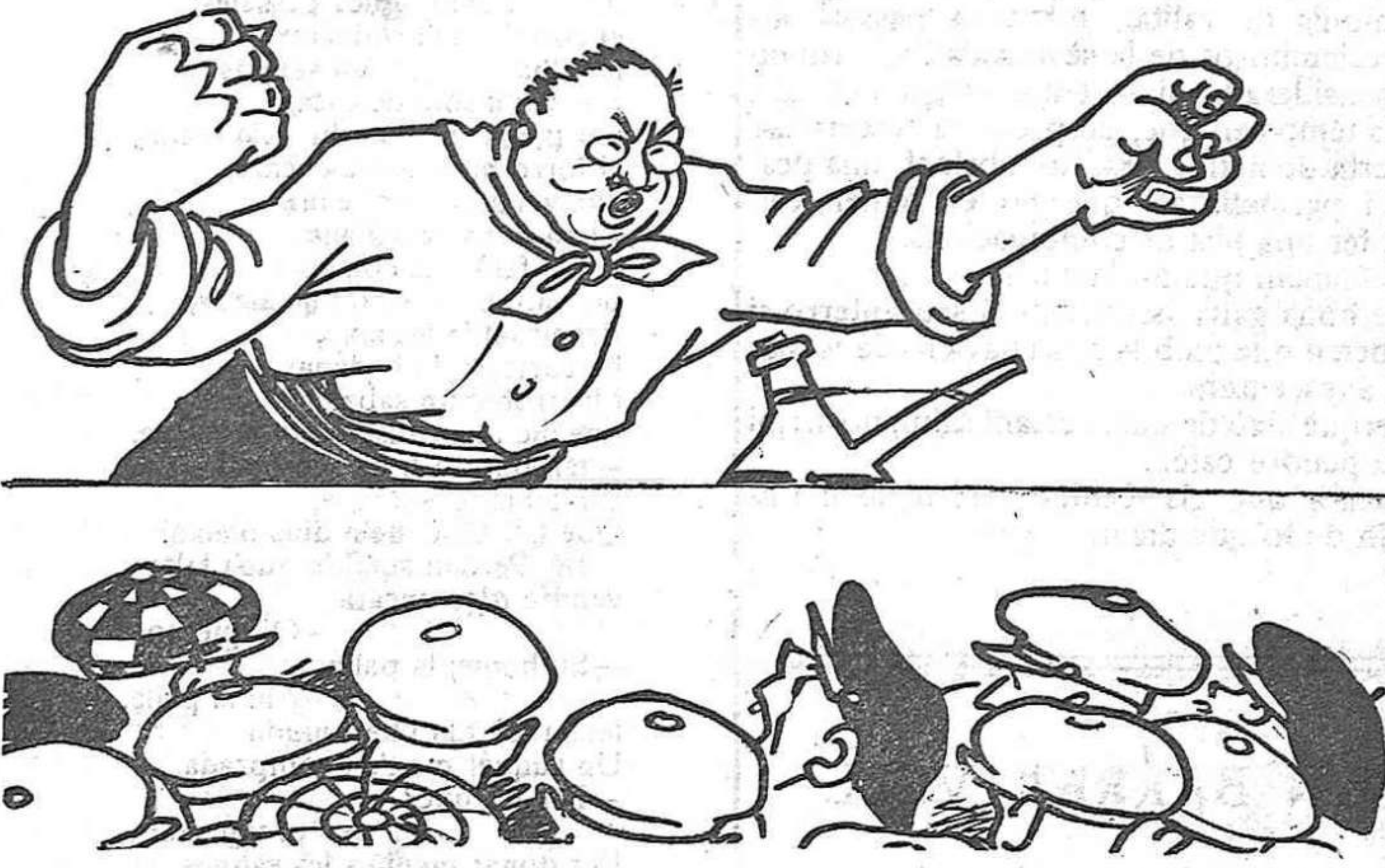
—Cap; no m'en ha agradat cap...

Un altre enterrament?

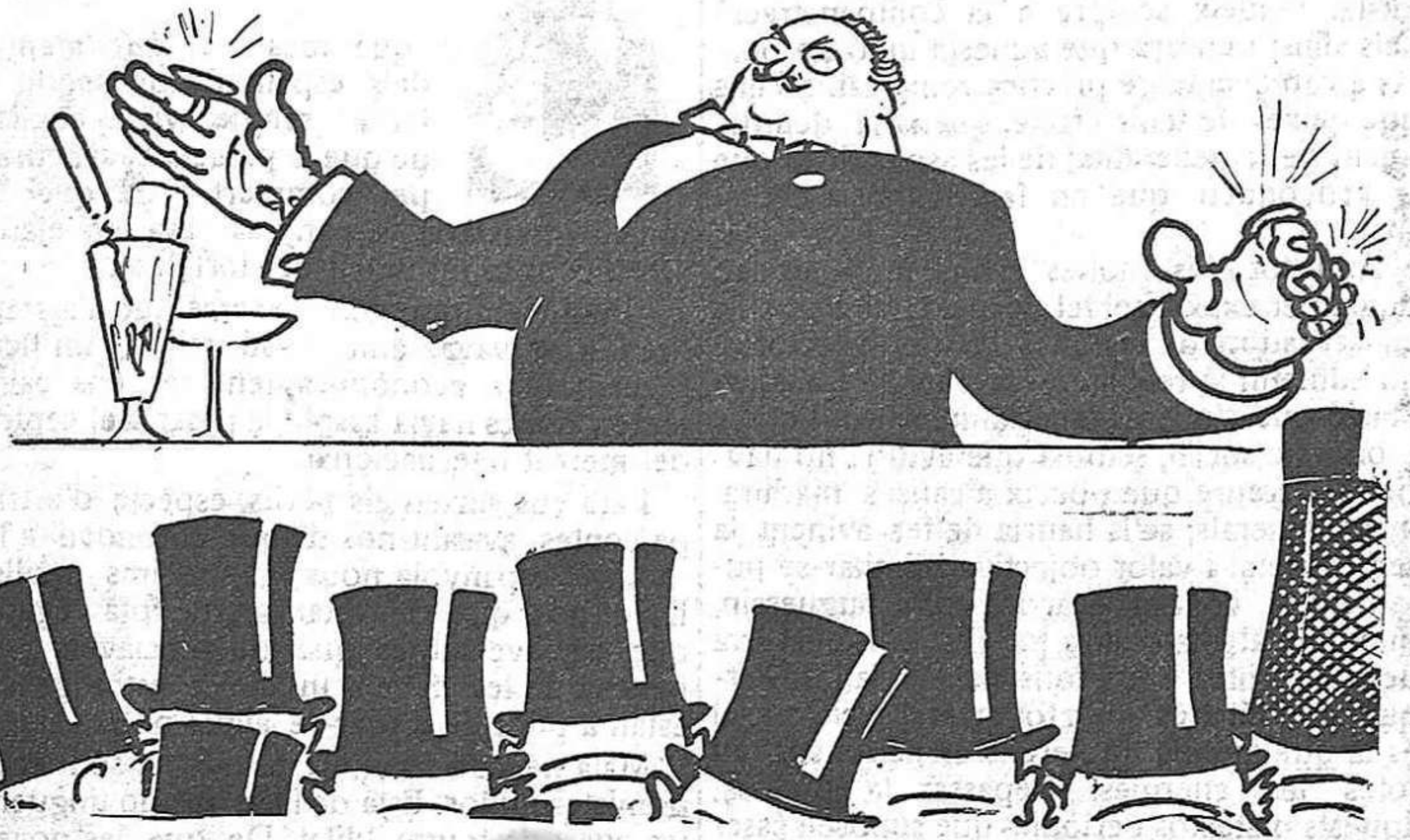
El mort:—No s'esverin... Soc l'èxit fenomenal d'un governador civil.

Com començava els discursos ahir

—Compañeros!...

Com els comença avui

—Señores!...

—Bé, de tots modes, si haguessiu de triar a quina escollirieu?
 Aparentant una indecisió que no sentia vàig contestar:
 —Psé..., aquella negra dels ulls grossos...
 Després del comiat, ple de reverències i compliments, prenguerem els cavalls i ben aviat ens allunyarem del morenc palau. Quan encara no erem a mig camí de la ciutat, un criat del xerif va aconseguir-nos a galop extès, dient-me, mentres posava a les meves mans una caixaeta de fusta barniçada, de un pàm en quadre:
 —El senyor m'ha encarregat de portar-vos aquest regal, que ell s'havia descuidat de fer-vos. Aquesta és la clau.
 Quan al ésser a casa del diplomàtic vàrem obrir la caixaeta, va oferir-se'ns en esgarriós espectacle el cap tallat de la esclava, amb els grossos ulls mig oberts, mirant envidriats, sens expressió, sens vida, morts...
 RODAMÓN

Cançó de la tràgica mort del senyor Pere Alzina i Falset

Pobre senyor Pere Alzina i Falset que es feu ric de vendre les mitges calades; ara que tenia torreta al Putxet i dugues criades ben acalorades...!
 Ell que sempre oïa la missa de set: (seia prop la trona totes les vegades) i es llegia el *Brusi* prenent café amb llet i deia el rosari totes les vesprades.
 Pobre senyor Pere, qui ho haguera dit quan jagué deu mesos malalt an el llit llavors que la dona fugí amb un poeta.
 I ara el senyor Pere que tot ho sofriu s'ofegà a la torre un matí d'estiu rentant-se a l'aiguera, sota de l'aixeta.
 ISIDRE MOLAS

Sembla que alguns periodistes preguntaren al governador respecte quina seria la seva actitud davant el nou conflicte de la llet, que s'ha pujat considerablement de preu.
 I sembla que el senyor Bas—què fas que no te'n bas?—va respondre fent l'ullet:
 —No és cosa meva això de la llet; per llet els regidors.
 En el mitin socialista-sindicalista del «Teatre del Bosc», fou molt comentada l'ausència del *Noi del Sucre*.
 És que, tractant-se de *Bosc*, tenia por d'una emboscada?
 Gran rebombori, formidable escàndol i tanda de amenaces al Consistori Municipal per si les plaques dels noms dels carrers han d'ésser escrites en català o en castellà.
 I mentrestant el peix continua a preus exorbitants i la carn s'apuja altre cop considerablement.
 Diu el *sanyó* Sala, que tornarà a ésser diputat per Terrassa.
 «O per Terrassa o per enlloc!»—afegeix.
 I l'eco de la seva veu respòn:
 —Per enlloc!!!
 S'ha començat a repartir la convocatòria per al famós «Congrés de la Democràcia Republicana» en projecte.

Que m'hi apuntin.
 Eii... que m'hi apuntin com espectador, que'm sembla que m'agradarà.
 Si no és una comèdia dramàtica d'aquelles tan interessants, serà quan menys una opereta d'aquelles que un s'hi adorm de gust.
 Encara que sigui tot un Lerrooux que hi faci de Sagi-Barba.
 En atenció a les actuals circumstàncies s'ha sospès l'homenatge al *Xic de les Barraquetes*, el famós guerriller revolucionari.
 I han fet bé, que diantre!
 En temps de somatentisme despòtic, no és cas d'entretenir-se homenatjant als *Xics* morts, sinó de crear-ne de nous, per al dia que'ls necessitem.
 No passa dia sense que's llegeixi en els diaris aqueix visible títol:
 DICE EL GOBERNADOR.
 Veiam quan podrem veure'l un xic canviat. Perquè lo convenient seria que poguessim llegir:
 HACE EL GOBERNADOR.
 Don Eduard ha anunciat ja que si la sort electoral no li és favorable dimitirà tot el Govern.
 Naturalment. Com que no podria fer altra cosa.

I com que aixís succeirà, perquè totes les prediccions del gitano La Cierva aniran en contra d'ell.
 La darrera maledicció del de Mula contra el de la vaselina, corre aqueixos dies per Madrid:
 —¡Así te hagas aviador y te levantes en el aeródromo de Cuatro Vientos!
 Amb el Decret de dissolució de Corts a la butxaca d'En Dato, tenim en perspectiva unes noves eleccions legislatives.
 Així és que no trigarem a veure els pares de la pàtria propagant els respectius elixirs «cúralo todo», fent propaganda fula dels seus programes polítics.
 Sortiran a fer el *charlatán* per places i carrers.
 No us els cregueu, que són els mateixos que s'encauen tranquilament a casa seva cada vegada que Barcelona perilla.
 De la secció política d'un diari local:
 «El Círculo Tradicionalista de San Martín, organiza un *aplec* jaimista al Santuario de Nuestra Señora de la Cisa.»
 Si no fos que's descubriren, hi anirien quasi totes les nostres cuinieres.

El diari barceloní *Las Noticias* demana a En Dato que faci ministre al governador civil senyor Bas—què fas que no te'n bas?
 I té raó que li sobra al demanar-ho.
 Al Sanxo Palaudàries l'haurien de fer ministre de Foment.
 En sortiria molt brillant a Foment.
 Ho ha demostrat *foment-se* dels barcelonins.

Torna a haver-hi maror entre els empleats de Correus, descontents fins al cap d'amunt.
 Això vol dir tant com vaga de servei de comunicacions en perspectiva.
 I aviat no podrem enviar ni rebre cartes.
 Aviat no hi hauran altres cartes que les quaranta vuit del joc.
 Aquestes sí que no s'acabaran mai.

Diumenge foren detinguts dos individus armats acusats de haver mort a trets un pobre home que passava pel camí del Coll duent un cistell de gallines.
 Se diu que'l mataren perquè al donar-li el crit de *¡alto!* el fulano se va posar a córrer.
 ¡I qui assegura que no's posà a córrer pensant que'ls del *¡alto!* li anaven a robar l'aviram?

Sovintegen d'un quant temps ençà les conferències i reunions entre les altes autoritats.
 Així rai, ja estem salvats.
 Deu ésser que'ns volen assegurar l'ordre.
 Aquell ordre clàssic que consisteix en guardar l'or dels agavelladors, alçant el garrot contra les víctimes protestatàries.
 Visca l'ordre i visquen les autoritats!
 Aquest és avui el crit més revolucionari.

Lliçoneta de Història de Catalunya:
 —Senyoret Palaudàries: Sabria dir-me quin any va ésser la defensa de Barcelona per En Rafel Casanova?
 —No ho sé.
 —Sí, home, que ho sap. ¿No s'ha fixat que en l'índex mateix del llibre se diu: Rafel Casanova-1714?
 —Ah, sí!... Però'm pensava que era el número del telèfon.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Pobres enllets de guix

—Ara, amb la Dissolució, ens han tret la racció!...

REPICS

Preparatius.
 La «Lliga» i l'«Unió Monàrquica» comencen ja a mobilitzar-se per a les pròximes eleccions.
 Preparem-nos a veure drama, comèdia, sainet i tragèdia.
 Perquè de tot hi haurà a la vinya electoral.
 I la victòria serà del dur, que és el sant-cristo gròs més eficaç que's coneix.
 A Madrid s'ha donat un cas de fecunditat que per a ell el voldria En Dato electoralment parlant.
 La dona d'un jornalier, en el terme de deu mesos ha parit cinc criatures.
 Ja és feina!
 Sortíssin tant senzillament de l'urna els vots ministerials.